

OSHO

TRUPUL MURITOR ȘI LUMINA SPIRITULUI

60 de parabole și povestiri

Cuprins

Introducere (Osho)	7
Prefață	9
60 de parabole și povestiri	11
Pentru informații suplimentare	251
Despre autor	252
Despre Stațiunea de Meditație Osho	254

Introducere

Introducerea scrisă de Osho la ediția din 1971



Ce găsesc atunci când mă uit adânc în om? Găsesc că acel om este și el o lampă de lut! Dar el nu e doar o lampă făcută din lut; în el se mai află și o flacără de lumină care se ridică în permanență către soare. Numai corpul lui e făcut din lut, sufletul lui e acea flacără. Dar cel care uită de această flacără ce se ridică veșnic rămâne doar lut. El încetează să se mai ridice către înalturi. Iar când nu există ridicare către înalturi, nu există viață.

Prietene, privește în tine. Risipește fumul din mintea ta și vezi flacăra conștiinței. Ridică-ți privirile dincolo de ceea ce este muritor în tine și recunoaște ceea ce este nemuritor. Nu există nimic mai prețios decât recunoașterea aceasta, căci odată cu ea animalul din tine va muri și se va naște dumnezeirea.

Muzica mării



Am auzit o poveste:

Acum mii de ani, un oraș care avea multe temple închinate zeilor a fost acoperit de apele mării.

Clopoțele acelor temple acoperite de ape încă mai bat. Poate că valurile uriașe le fac să sune, sau poate că sună pentru că peștii le lovesc când înoată înapoi și înapoi. Dar, oricare ar fi motivul, clopoțele mai bat încă și astăzi, și, încă și astăzi, muzica lor încântătoare se poate auzi de la țărm.

Am vrut și eu să aud muzica aceasta, așa că am pornit în căutarea aceluia țărm. După mai mulți ani în care am cutreierat, l-am găsit în cele din urmă. Dar tot ce auzeam era vuietul mării. Sunetul valurilor care se spargeau de stânci răsună iar și iar în locul acela singuratic, dar nu se auzea nici o muzică și nici nu sunau clopoțele templului. Am continuat să ascult atent, dar pe țărm nu se auzea nimic în afară de sunetul valurilor care se spargeau.

Chiar și așa am așteptat mai departe acolo. De fapt, uitasem drumul înapoi și acum țărmul acela neștiut,

singuratic părea menit să fie martorul sfârșitului vieții mele. Și, treptat, până și gândul de a asculta clopotele a dispărut. M-am stabilit pe țărmul acela.

Apoi, într-o noapte, am auzit deodată sunând clopotele acelor temple scufundate, iar muzica lor încântătoare a început să-mi umple viața de bucurie.

Auzind muzica, m-am trezit din somn, iar de atunci n-am mai putut să adorm la loc. Acum cineva e în permanență treaz înăuntrul meu, somnul a dispărut pentru totdeauna, iar viața mea s-a umplut cu lumină pentru că acolo unde nu e somn, nu e întuneric.

Și sunt fericit. De fapt, am devenit întruchiparea fericirii, căci cum ar putea tristețea să existe atunci când se aude muzica din templul lui Dumnezeu?

Vreți și voi să vă duceți la țărmul acela? Vreți și voi să auziți muzica acelor temple de sub ape? Atunci să pornim, să călătorim în noi înșine. Inima e marea, iar în adâncul ei se găsește orașul cu templele scufundate.

Dar numai aceia care sunt, în toate privințele, calmi și vigilenți vor putea să audă muzica acelor temple. Cum ar putea muzica aceasta să se audă prin vuietul atâtor conflicte ale gândurilor și dorințelor? Până și dorința de a auzi această muzică devine un obstacol în calea descoperirii ei.

2

Viața e așa cum o facem noi



Într-o noapte întunecată, mă uitam la stelele de pe cer. Întregul oraș dormea, iar eu simțeam o mare compasiune față de acele suflete adormite: după truda zilei, acei bieți oameni visau pesemne la împlinirea dorințelor lor neîmplinite. În vise trăiau și în vise dormeau. Nu vedeau nici soarele, nici luna, nici stelele. De fapt, ochii care văd vise nu pot vedea ceea ce se află cu adevărat în fața lor. E un lucru absolut esențial ca praful viselor să dispară înainte ca adevărul să poată fi văzut.

Pe măsură ce întunericul nopții se adâncea, numărul stelelor de pe cer se înmulțea. Treptat, tot cerul se umpluse de lumina lor sclipitoare. Și nu numai cerul – ci și eu mă umplusem cu frumusețea lor tăcută.

Nu se umple oare cerul sufletului cu stele atunci când le vede pe cer? Adevărul e că omul se umple cu ceea ce vede. Cel care vede micime se umple cu micime; cel care

vede măreție se umple cu măreția aceea. Ochii sunt porțile către sufletul nostru.

Stând lângă un pom, eram pierdut în măreția cerului când, din spatele meu, cineva și-a pus pe umărul meu mâna rece, moartă. Auzeam și sunetul pașilor săi; nu erau sunetele unei ființe vii, iar mâna lui era atât de lipsită de viață încât chiar și în întuneric am putut să înțeleg îndată gândurile din spatele ochilor lui. Contactul acesta cu corpul lui adusesese chiar și vântul minții lui până la mine. Omul acela trăia, era tânăr, dar viața îl părăsise cu multă vreme în urmă, iar tinerețea poate că nu venise niciodată la el.

Ne-am așezat amândoi sub stele. I-am luat mâinile lipsite de viață în mâinile mele, pentru ca ele să se încălzească puțin mai mult, iar căldura vieții mele să poată curge într-ale sale. Era singur, dar poate că iubirea l-ar fi putut readuce la viață.

Fără nici o îndoială, nu era momentul să vorbim, așa că am rămas tăcut. Uneori inima găsește apropiere în tăcere, iar rănila pe care cuvintele nu le pot umple se vindecă – tăcerea le poate vindeca și pe ele. Cuvintele și sunetele deranjează și sunt un obstacol în calea înțelegerii muzicii întregi.

Noaptea era plină de pace și de tăcere. Muzica tăcută a pus stăpânire pe amândoi. El nu-mi mai era nefamiliar; mă aflam acolo, în el. Apoi neclintirea lui ca de stâncă a luat sfârșit, iar lacrimile lui mi-au spus că se topea. Plângea, tot trupul îi tremura. Curenții a ceea ce plângea în el îi atingeau fiecare mușchi al corpului. A plâns, a